

viorel dianu

bucurați-vă și vă veseliți

Viorel DIANU

**BUCURĂȚI-VĂ ȘI VĂ
VESELIȚI**

roman

Editura Virtual

2010

ISBN(e): 978-606-599-006-7

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului, sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Cuprins

I. În pețit.....	2
II. Căsătorie de-a piezișul.....	23
III. Zbor spre Eldorado.....	46
IV. Carte din Canada.....	69
V. Întoarcerea fiului rătăcitor.....	91
VI. După șapte ani.....	112
VII. Bucurați-vă și vă veseliți.....	135

Lui Cristian Mihail, în Cer

I. În pețit

Ar fi trebuit să domnească buna dispoziție în mașina lor: doar mergeau în pețit. Ci ei – mahmuri. Pleoștiți. Cu fălcile încleștate. Iar tăcerea amenința, cu cât se lungea, să se înstăpânească definitiv. Ce se întâmpla? Își uitaseră că aveau de jucat rolul principal în sceneta de astăzi? Se simțeau, cumva, copleșiți de trac?... Oh, pețitul decăzuse de multă vreme din rangul de obicei solemn într-unul desuet, încât nu mai măgulea, nici nu complexa pe nimeni. În cazul în care îl mai lua în seamă cineva. Mai bine nu l-ar lua! Căci treaba – și cu și fără –, dacă e să se facă, tot se face.

Ei, Pietrenii, mai în șagă, mai în serios, își propuseseră să menajeze obiceiul: tatăl având gust pentru aventură, mama, fiindcă nutrea cultul tradiției. Ca părinți ai băiatului se considerau, oricât, responsabili. Datori să întreprindă măcar o expediție de recunoaștere. Chiar dacă ei, copiii, își exprimaseră la început rezervele, apoi, văzându-le îndârjirea, încercaseră să le zădărnicească demersul. Ce rost are? Uite-așa! Ce oameni demodați! Și o porniseră la drum.

Aseară, la cină, soția îl dăscălise pe bărbat. Te-ai gândit ce să spui acolo? Ți-ai încropit un plan, cum să ceri mâna fetei ăleia, să compărem într-o postură adecvată? Ăăă... Am plecat la vânătoare să vânam o căprioară. Căprioara ne-a scăpat, dar noi urmele i-am luat. Și-am umblat, cât am umblat, și-am găsit ce-am căutat. Taci! Tu nu te pătrunzi deloc de importanța evenimentului și îl iei în glumă. Ba mă pătrund foarte tare.

În realitate, le erau inimile cătrănite amândurora. N-o plăceau pe viitoarea lor noră. Negricioasă, cu ochii mari, bulbucați, contrastând cu fața-i mică și slabă, cu statura pipernicită, de s-o vâri în buzunar, sărmană, în aceeași rochiță albastră mereu și o singură pereche de sandale la viața ei, iar pe deasupra – însemnată: cu două degete de la o mână (stânga, dreapta) retezate. Era suspectă. N-o plăceau și basta. N-o voiau. Stăruiseră în fel și chip să i-o scoată lui Bogdan din cap, să-l dezmeticească, să-l întoarne spre sentimente mai calme. Degeaba. Că o iubește... Duminică, la nunta de aur a celor bătrâni, le-o adusese plocon și la Sibiu. Prima dată, la Râmnic, când s-o cunoască, fusese cât se poate de necesar. A doua oară – cât se poate de suficient. Ori, acum și acolo, era o petrecere strict familială, iar ea nu aparținea clanului încă. Și nici nu era garantat că... Fără Puica nu vin, se pronunțase el ferm la telefon. Dar e un abuz, Bogdan. E sărbătoarea bunicilor tăi, noi înșine suntem invitații lor, nu participă decât rubedeniile, căutase mama să fie rezonabilă. Dacă n-o acceptați și pe Puica, nu mă mișc din București. Bine, cedase Olimpia. Și făptura insignifiantă, cu rochia albastră și sandalele de second-hand, făcuse cunoștința și a rudelor colaterale, stârnind deziluzia generală. George, cășunaseră neamurile la unison asupra tatălui, ia taurul de coarne! Ești în drept. Tatăl intrase în camera îndrăgostiților și își convocase feciorul la

conclav. Bogdane, uite, ne perpelim aici din pricina ta, suntem cu sufletele neîmpăcate, ești hotărât s-o iei de nevastă pe fata asta? Hotărât! Dar ce-ai văzut tu la ea, de noi nu vedem nici unul? O iubesc.

Într-adevăr, arăta topit. Dus de tot. Zădarnic să te mai miri că nu observa defectele ce le săreau în ochi celorlalți și era vrăjit, în schimb, de calități ce le scăpau lor. Că nu auzea ce i se vorbea, sau ce auzea răstălmăcea, fiindcă în urechi îi susura permanent descântecul iubitei. Nici o nădejde să-l rupi de ea. Erau legați. Stăteau de altminteri numai înlănțuiți: pe canapea, la masă, în curte, pe stradă, în biserică, în mașină, la fotograf..., el nu-i slăbea mâinile o clipită. O apăra de toți, ca și când i-ar fi furat-o cine știe cine. Acum, în mijlocul alor lui, smuls un minut de lângă ea, se simțea înstrăinat, încolțit, amenințat. Pierdut. Era o iubire oarbă, diferită de iubirea tinerilor de azi, care e lejeră, luminoasă, neangajantă. A lui – abulică. Să-i plângi de milă. Bunicii, care își serbau jubileul, părinții, care celebraseră și ei de curând nunta de argint, trecuți vasăzică într-ale iubirii prin ciur și dârmon, îl compătimeau. Pe de altă parte își explicau: Bogdan nu se ținuse până la terminarea facultății decât de carte. Și prima fată care pusese ochii pe el, după aceea, îl robise. N-aveai cum îl elibera... Atunci însoară-te, măi băiete! conchisese mamaia. Ia-o, dragule! convenise și Olimpia, învinsă. Pe urmă și nașa Lena, și verișoarele... Surprins de cum o cârmiseră de brusc femeile, trădat de ele, George se înmuiase. Ce taur îi mai rămânea să-l ia de coarne!... Fie, să se căsătorească! Duminica următoare vom merge la Lehliu, să-i cunoaștem și noi pe cuscri, să le cerem consimțământul și să stabilim data nunții. Nu e obligatoriu să ne formalizăm, nu mai trăim în patriarhat. Adică?... Adică la ce bun să mai bateți atâta cale. A, ba nu, sărise zgândărit bătrânul Haralambie de la locul său, drumul ăsta trebuie făcut: părinții au și ei un cuvânt de spus aici.

Miercuri se pomeniseră cu scrisoarea. Nedatată, fără titlu și fără semnătură. *Am văzut că nu vă plac, mă așteptam, dar sentimentul e reciproc. Nu am haine ca ale voastre, însă în ce vă privește, numai hainele sunt de voi. Nu vă dați aere de familie bună, că nu sunteți. Știu totul despre voi. Aș dori să evităm discuțiile penibile, să nu ațâțăm vrajba și să accentuăm atitudinea de ostilitate dintre noi. Nu ați știut să-l creșteți pe Bogdan, nu l-ați învățat nimic bun, e nepriceput în toate, pe ce pune mâna strică, sparge, e îngălat, nu a deprins cum să se poarte. Dacă nu-l împingeam eu de la spate, nu și-ar fi căutat servicii tăntălăul și ar fi și astăzi pe drumuri, iar unde stă, eu plătesc chiria. Nu-mi mai ziceți „măi fată”, eu sunt profesoară, lângă București, nu îngropată în provincie ca voi. Vă informez că am refuzat orașe mari la repartiție, nu ca Vâlcea. Părinții mei nu sunt bucuroși să vă cunoască, însă dacă ați insistat... Au să vă trateze după cum meritați. V-aș ruga să nu-i arătați lui Bogdan scrisoarea asta. Sau puteți să i-o arătați, nu-mi pasă, că tot ce-i spun eu crede.*

Plecaseră din viul nopții de la Râmnic – măsură de prevedere mai drastică decât în zicala: Cine se scoală de dimineată departe ajunge –, traversaseră Dealul Negru pe întuneric, risc maxim, însă nu era de trândăvit astăzi, ci de învârtit volanul, hă-hă! În Pitești se albise de ziuă, iar pe autostradă

răsărise și soarele, merseseră cu el în ochi, măsurându-l cum se înalță. Zbură timpul. Dăduseră bice cailor, nu prea aprige, că vizitiul era bătrân și nu mai mâna ca ai tineri. Intraseră în București la o oră potrivită, nu se întetise traficul. Dormeau boierii somnul ăi dulce. O să se supere băiatul că-l sculam cu zor și în sfânta Duminică. Așa e când te prinde dârdora însurătorii. Se trudiseră special să sosească mai devreme, ca să aibă răgaz cât va fi nevoie să mai poarte o discuție înainte de a porni mai departe, înainte de a fi făcut pasul decisiv. Era un ceas limpede pentru o discuție limpede. Ei dobândiseră în ultimele zile noi îndoieli, care se adăugaseră la cele vechi, nu-și puteau ascunde nemulțumirile... Bogdan ce avea de zis? O cunoștea ca lumea pe fata care îi va fi soție? Credea că îl iubește așa cum o iubea el? Să-și scruteze cinstit inima. Să cumpănească bine. Încă nu e târziu. Să răsucească lucrurile pe toate fețele. Nu e grabă, nici constrângere. Au timp suficient ca să nu întârzie acolo. Au plecat expre de cu noapte.

Trăseseră direct la scara lui, pentru că locuia chiar pe Armata Poporului, cam pe la mijlocul bulevardului, vizavi de o piață și o gură de metrou, repere care-i ajutau să nimerească blocul din prima. Să se fi gândit Bogdan la ei când își alesese garsoniera asta, să le fie în drum și să-l găsească lesne? Incontestabil, incontestabil, se mângâiau ei de fiecare dată când veneau înapoi, apreciind spiritul prevăzător și dragostea implicită a băiatului. Urcaseră cele patru etaje pe scări, Olimpia avea fobie de lift, sunaseră și, încercând ușa, descuiată. Ce fel, lui Bogdan nu-i era frică de hoți?... Înăuntru – Puica. De fapt, amândoi, însă prezența ei fusese izbitoare. Stăteau cuminți pe marginea patului, în poziția acea tabu, de *noli me tangere*: el ținând-o la piept cu mâinile strângându-i-le întrale lui. Îi așteptau. De când? Nu era loc de mirare, ci pentru un noian de supoziții. După clipele de năuceală, Olimpia nu rezistase ispitei de a-și lămuri măcar una. Voi locuiți împreună, măi copii? Fusese „lămurită” cu o tăcere îndărătnică, apoi cu o privire rece. Tu, Puică, nu ești la Lehliu? Ce să caut la Lehliu? Nu mai mergem la părinții tăi? Mergem, dacă vreți. Dar nu se punea problema, măi fată, dacă voiau sau nu ei să meargă, că nu se prăpădeau de plăcerea să rățăcească pe cărări neumblate, ci erau strânși cu ușa, siliți de calitatea de viitori socri mari, ce fericire!, siliți de datină. Nu-i intră odată în cap? Părinții ei n-au luminat-o? Ei știi? I-ai anunțat?... Știu. I-am anunțat. Ar fi fost inutil și hazardant să lungească dialogul; ar fi degenerat în harță. George se așezase într-un fotoliu să-și dezmoștească oasele, Olimpia trecuse la bucătărie să trebăluiască pe acolo, să-și potolească surescitarea. O mamă care își descoperă fiul acaparată de o străină intră într-o panică existențială. Imixtiunea altei femei în viața fiului ei îi pare un atentat. Acea femeie e o prădătoare. Dar Bogdan cum de se complăcea? Cum de i se rătutiseră mințile în asemenea hal, lui, un băiat hiperlucid și hiperinteligent?... Fără să se fi liniștit complet și fără să-și fi impus a se liniști, Olimpia se întorsese în cameră. Bogdane, din banii pe care ți-i trimitem noi lunar, tu nu achiți chiria? Ba da. Cum? Îi dau Puicăi să-i ducă gazdei. De ce, mamă? Detest obligațiile dezagreabile, mai ales dacă mă scutește altcineva de ele. Aha! Detești obligațiile dezagreabile și-ți place să le complici. Nu le

complic deloc. Puica... Puica, Puica mereu. Avea gura plină de Puica. O agasa. George, nu dorești o cafea? Chiar te rog, draga mea!

Își luaseră atâtea precauții, se expuseseră pericolelor, temându-se că vor intra în criză de timp, iar acum le prisosea timpul și nu aveau cum să-l umple. Timpul se umple și nefăcând nimic, dar îți permiteai luxul cu oaspeți în casă? Iar dacă bărbaților le e ușor, că se blindează în mușenia și imobilitatea lor, și le stă bine, cu o femeie e altfel, ea trebuind să converseze întruna, să întrețină atmosferă, să se agite încoace și-ncolo; îi place, nu-i place, să binedispună. Nici cu visul n-ar fi visat o situație mai ingrată Olimpia. Situație pe care n-o prelungise totuși dincolo de limitele suportabile. După ce-i servise cafeaua lui George și-i mai împunsese pe copii cu aluzii și întrebări inocente, după sumarele preparative dinaintea plecării, își urnise tribul la drum.

Și-ar fi închipuit ei la Râmnic că pe lângă Bogdan o vor îmbarca în București și pe Puica în mașina lor? Haida-de! Nutriseră dimpotrivă speranțe că Bucureștiul va constitui o escală salvatoare care le va reda fiul, pentru că pus în fața unor dovezi de netăgăduit acest fiu se va ilumina, se va trezi... Când colo, iluziile li se surpaseră ca niște cărți de joc și, ironia sorții, în loc să caute la Lehliu mireasa, o duceau ei ca pe o ofrandă părinților.

Ieșiseră din București fără bâjbâieli, tăiaseră orașul diametral; intraseră temeinic în arșița Bărăganului. Începuse sezonul turistic, curgeau mașinile spre litoral. De câțiva ani erau și ei abonați și nădăjduiau că nu vor rata nici vara asta. Ce i-ar împiedica?... Le erau familiare deci locurile. Atât cât să n-o apuce razna. Ha-ha! O amintire nostimă îi lega tocmai de Lehliu. În al doilea an când mergeau la mare pe ruta Fetești – pentru că în primul an nu puteau s-o pățească, altfel conduci pe traseu nou –, în Lehliu, la barieră, că le venea drept în față, traversaseră senini calea ferată și..., ține-o înainte. Hai-hai, hai-hai..., zece minute, cînșpe, douăzeci..., măi, ceva nu e în regulă, comunele parcă au alte nume, șoseaua nu seamănă, e prea liberă, optimă pentru șofat, dar nu are fason de mare, ia să întrebăm. Da, v-ați abătut spre Călărași. Ei, nu! Sigur. Cât? Treizeci de kilometri. Glumiți. Bravo! Și? Înapoi la Lehliu. Nu-i o cale mai scurtă? Numai înapoi, iar în Lehliu, la barieră, o luați la dreapta, e semn. Ptiu! Străbătuseră țara în lung și-n lat și o scrântiseră în Lehliu. Se întorseseră, ce să facă? Erau convinși că nu există nici un semn acolo și înjurau de mama focului, dar săgeata se afla în curbă. Ce s-a întâmplat cu noi, bărbate? Ce s-a întâmplat, soție? Ne-au fost furate mințile. Treizeci de kilometri, o jumătate de oră? N-am mai văzut, ne-a zăpăcit ceva. Pe amândoi? Pe amândoi. Lehliu ăsta o fi fiind un loc fermecat care exercită asupra anumitor spirite un efect hipnotic. O fi... Nu și-au revenit până dincolo de Ciulnița. În anul următor au căscat ochii. Da, domnule, înainte de bariera aia, deasupra străzii, indicatorul – cât pomana țigănească. Arăta Constanța la stânga. Apoi și săgeata. Și atunci cum de nu le observaseră? Nu înseamnă că le pusese cineva o perdea peste ochi și un duh le adormise toate simțurile? Devii de crezi... Pentru că, iacăta,

acum se repetă povestea: aceeași forță ocultă i-a întunecat și lui Bogdan judecata. E identic fenomenul. Doar cu alte consecințe.

– Mai ții minte ce pățaranie am tras noi în Lehliu, mai an, soțioară? sparse deodată George tăcerea, smulgând-o din toropeală pe Olimpia, iar pe copii făcându-i să ciulească urechile.

– Poftim?

– Pățarania noastră din Lehliu, ți-o amintești?

– A, da...

– Ha-ha-ha-ha! se înveseli copios George.

– Las-o! Nu începe cu poveștile tale.

– Istoria asta e cu tâlc.

– Las-o, îți spun!

Dar George, când i se năzărea, își da drumul și nu mai putea fi stăvilit. Olimpia cu băieții îi cunoșteau năravul. Manifesta o vervă debordantă: depăna amintiri, tălmăcea întâmplări, debita anecdote, recita versuri, cânta... Cât îl ținea cheful și până îi contamina pe toți cu voioșia lui. Fiindcă excursiile lor nu aveau voie să lăncezească, ci să se desfășoare permanent sub regimul bucuriei. Nu cumva și astăzi... Ba, vezi să nu. Și irupse tumultuos:

Frunzuliță foi și-o fragă...

– George, te rog!

Frunzuliță foi și-o fragă,

Anicuța neichii dragă,

Toată lumea se întreabă

De ce ești neagră și slabă?

Bogdan cu Puica, pe canapeaua din spate, își strânseseră mâinile să și le frângă. G.P. cânta ca să-i înveselească, ori ca să-i râcăie?

– *Neagră sunt de felul meu*
Și slabă de dorul tău...

După ce duse până la capăt tot cântecul, George atacă *Zaraza*, pe urmă *Mi-am pus busuioc în păr* (repertoriul îi era impresionant), în speranța că Olimpia o să-i țină isonul mai devreme sau mai târziu, părăsindu-și posomorea și înseninându-se puțin; se apropiau de Lehliu și, oricât ar fi tânjit în sufletele lor, nu se cuvenea să descindă împosocați la casa miresei. Din contra, protocolul le

recomanda să arboreze un aer sărbătoresc, fețe destinse și zâmbitoare, inimi deschise și amabile. Se întâlneau două familii străine, datoare să se agreeze de la prima înfățișare, să înnoade relația cea mai importantă a vieții lor din prima încercare. Iar reușita nu era dinainte asigurată, nici pregătită în vreun fel, ci se cerea împlinită pe loc, lucru nu prea simplu, căci trebuia găsit tonul armonic și adoptat tactul corespunzător, altfel, chichițe s-ar fi ivit destule: un cuvânt acru, un rânjel strâmb, un gest pieziș ar fi înlesnit un eșec eclatant. Întâmplarea gravita întru totul în neprevăzut și nu era scutită de surprize. Tainic, Pietrenii trăgeau nădejdea că vor da aici peste niște oameni cu judecată, cu care vor comunica în mod cuviincios, convenabil ambelor părți. Nu le plăcea nora deocamdată, dar baremi să se înțeleagă ei, ca părinți, și să închege o legătură de rudenie sănătoasă. De la Bogdan, care mai fusese la Lehliu, nu obținuseră decât informații vagi, iar pe fată nu-și îngăduiseră s-o descoasă. Și unul și altul ar fi prezentat realitatea prin prisma lui, îndulcindu-i inevitabil tușele. Iar ei nu-și doreau o imagine denaturată. Se înarmaseră deci cu răbdare: să vadă cu propriii ochi și să se convingă. Cel mai cinstit.

Coborâra într-o șa în care sclipea un lac – o fi având și pește?, are!, o baltă fără pește nu-și justifică existența –, pătrunseră după câțiva kilometri apoi într-o pădure, se mirară, în plin câmp?, nu și-o aminteau defel, și era o pădure viguroasă, adâncă, un loc de popas ideal pentru călători, cum îl socotiseră și cei care își trăsuseră mașinile pe marginea șoselei. George încetini, așteptând comanda Olimpiei să oprească; dincolo de mașinile alea era un intrând tocmai nimerit să cobori, să te dai după copaci și... Nu primi nici un ordin, nu-l primea întotdeauna, și opri din inițiativă personală. Olimpia nu-și desprinse centura de siguranță, nu se clinti de pe scaun. Asta-i bună: nu-și mai cunoștea nici soția?

– Nu vrei să?...

– Te-a rugat cineva?

Nu, dar... Poate copiii?, îi cercetă prin oglinda retrovizoare. Nici ei. Bine. Atunci, el! Se dădu jos, ocoli prin spatele mașinii, privi dâmbul pe care urma să-l aburce, șovăi, nu avea nici o trebuință.

– E un han acolo! îl încunoștință un bărbat rezemat de botul unui Espero.

– Un han? se miră George.

– Da, îi arată bărbatul cu mâna spre fundul pădurii.

George scrută, parcă se întrezărea ceva printre arbori, destul de departe.

– Mulțumesc, am luat aminte, îi răspunse omului.

Locul îi părea foarte frumos și ar fi fost cu adevărat păcat să nu se fi oprit cât de puțin să-l admire. Din fuga mașinii nu s-ar fi încântat nici cu jumătate din această frumusețe, așa cum i se întâmplă pretutindeni pe unde gonește și nu poposește. Dar pădurea asta nu i se ivise în cale doar ca o simplă priveliște, ci și ca un răgaz de reculegere. După atâtea ore, se regăsea câteva clipe singur, liber să-și mistuie obsesiile. În ce aventură se antrenase? Are habar? Îi mai rămăseseră cincă, poate

zece minute până la țintă și tot nu era pregătit. Se iluzionase că își poate dezmiarda neîmpăcarea sufletească glumind și cântând; nu prea izbutise. Că își va risipi umbrele de pe conștiință câștigându-le simpatia celorlalți; nici atât. De cine îi era teamă, sau de ce? Din ce pricină îl mai cutreierau îndoielile și îl rodea neliniștea? Ce e cu mine în acest loc, încotro mă duc și pentru ce? Fără să fiu poftit și fără să poftesc. Cu osteneală și cheltuială și să culeg amărăciune... Un claxon îl trezi din gândurile sumbre chemându-l la ordine, poruncindu-i să reentre în rolul de bărbat căruia nu i se cade, nici nu-l aranjează să stea în cumpănă. Cum?... Contemplă cu o ultimă privire pădurea. Se leagănă și ea, dar cumpăna și-o păstrează dreaptă. La revedere, frumoaso! Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Se întoarse la mașină voios:

– Sunt al vostru. Cereți-mi orice și vă dau.

Copiii, în spate, ar fi trebuit să exulte, ei având nevoie în primul rând de bunăvoința și dărnicia unui tată, mai cu seamă într-o afacere dichisită precum cea de astăzi. Mda, ar fi trebuit... După expresia sastisită a chipurilor și după atitudinea lor impasibilă, George înțelese că Bogdan cu Puica nu-i pretindeau să le ofere nimic, ori să-i ajute la ceva. Mai bucuroși am fi fost noi să nu te fi amestecat deloc în treaba noastră, să ne încurci planurile. Nu-ți dai seama? Ești stresant și stânjenitor... De dimineață lui nu-i adresaseră nici un cuvânt, nici o întrebare, nu-i acordaseră nici o însemnătate. Cu Olimpia schimbaseră câteva replici pentru că îi sâcâise, altfel ar fi tratat-o și pe ea cu aceeași indiferență, dacă nu chiar cu dispreț. Ce vă închipuiți voi de vă arogați drepturi pe care noi vi le contestăm? Cum de cutezați să dați buzna în viața noastră? Doar v-am avertizat că sunteți indezirabili... Îi avertizase ea, Puica, răspicat, negăsind de cuviință să aducă nici un retuș țâfnei de deunăzi, care nu fusese deci numai o țâfnă, ci o aversiune profundă, consolidată, cu un semnal explicit: nu aveți nici o cădere voi să mă doriți sau nu de noră, să mă apreciați în vreun fel sau altul, să mă plăceți sau ba, sunteți ridicoli cu mofturile voastre, căci nu contează decât vrerea mea, pe care trebuie s-o luați ca atare. Perfect: se supuneau. Dar nici supușenia asta nu merita un pic de recunoștință? Iar dacă nu merita din partea ei, nici dintr-a lui? George tânjise toată dimineața după o vorbă, o privire directă, un zâmbet de la Bogdan, deh!, era tată, avea slăbiciunile unui tată. Și nimic. Deși, în ce-l privește, ieșise la înaintare, servise pase, lansase jocul. Bine. Meciul era abia la debut.

Drumul lung, început de cu noapte, ajunsese la capăt. Lehliu. Pe unde or fi stând?...

– La barieră! rosti printre dinți Puica.

George apăsă instinctiv frâna și pneurile scrâșniră. Mașina se înfipse în bot și săltă de coadă. Na! Se oprise motorul și, ca să-și arate bâzdâcul, nu mai voia să repornească. O cheie, două, trei..., nu voia și pace. Numai Olimpia știa motivul pentru care George frânase așa, ca speriatul. Spre deosebire de alte dăți, când în situațiile critice o apucau năbădăile, acum tăcu mâlc. Totuși, superstițioasă, o săgetă cu coada ochiului pe Puica: nu vrea să meargă, fată!... Șoferii din spate

claxonau ca demenții. Parcă ei n-ar fi pățit pocinogul. Să depășească... George mai învârti cheia o dată și încă o dată. Coborî, deschise capota, cercetă motorul. Ce să se priceapă el? Să lase mașina să-și revină. Îi mai făcuse figura asta. La următoarea încercare, motorul se aprinse. Doar atât fusese: un semn. Un semn mărunț, căruia îi dai sau nu importanță. Cum vrei. Pe care îl ții sau nu minte, dintre atâtea alte semne ale vieții. Dacă se leagă de cine știe ce poveste...

– Traversăm cumva calea ferată?

– Da.

Ar fi putut să nici n-o mai întrebe.

Dincolo de barieră, desprinzându-se de șoseaua care ducea spre Călărași, câteva drumeaguri pătrundeau în câmp, într-un cartier mizer. Apucară pe al doilea dintre ele, îngust și prăfuit, merseră printre hârtoape vreo cincizeci de metri până fură somași să oprească.

– Aici!

Coborâra după Puica.

– Așteptați.

Lăsându-i în uliță, ea intră pe o portiță și, urmând poteca bătătorită ce tăia grădina, dispăru în casă. George cu Olimpia nu-i cerură nici o explicație lui Bogdan. Vedeau singuri. Casa era o coșmelie înădătită, din chirpici, netencuită, acoperită în partea dinspre drum jumătate cu tablă, jumătate cu țiglă, iar pe versantul opus - cu carton gudronat. În ușă atârna o perdea nailonată, ca apărătoare de fântări. Cele trei ferestre nu semănau nici una cu alta. Cea din dreapta ușii era boltită, probabil acolo se afla odaia, cea din stânga – dreptunghiulară, iar ultima – pătrată, de fapt un ochi de geam. În grădină creșteau plante și legume de tot soiul: într-o margine, vreo douăzeci de tulpini de floarea-soarelui și cam tot atâtea de porumb, mai în mijloc – cuiburi de cartofi, fasole arăcită, două straturi de ceapă, roșii, varză, iar dincolo de potecă – niște tufe de gogoșari și ardei iute. Lângă ușă se înălța o viță de vie agățată de streășina casei, iar la portiță un gutui sfrijit. Gardul era din uluci, împănat cu stacheți, fără porți pe care să intri cu mașina ori cu vreo căruță; unde să intri?... Casa mai avea totuși o ușă în peretele lateral al înădăturii, ușă care dădea în camera cu gemulețul, pentru că pe ea ieși un bărbat tuciu care o luă spre fundul curții. Bărbatul nu-i observă, dar lor le fu suficient cât li se înfățișă, până a da colțul casei.

– George, aici stau țigani?

El își înghiți răspunsul: Îmhî! Olimpia se rezemă de mașină cu privirea pierdută în pământ, dar George nu-și putea desprinde ochii de la acoperișul casei: jumătate de țiglă, jumătate de tablă, iar pe partea nevăzută, văzându-se însă, carton. Parcă și niște olane. Unde era șita? Că trebuia să fie și niscaiva șită. Și stuf... Iar geamurile, arătoase câteșitrele; de asemenea – perdeaua din nailon, de după care apăru miresica, în cadrul ușii. Îi chema.

– Haidem, Olimpie!

– George, eu nu vin. Du-te numai tu.

– Hai, fată! Hai cu peșitul!... Să vezi ce orație îi trag.

Deschizând porțița, se aliniară în șir indian pe potecă și înaintară: George, Olimpia, Bogdan.

– George, nu mă băga în casa asta...

Din spatele Puicăi le veni în întâmpinare o femeie mărunțică, îmbrobodită, cu gura pungită, cu bărbia răsfrântă și ochi sfredelitori. George îi prinse mâna voinicește și i-o scutură.

– Bine v-am găsit sănătoși!

Nu-i lăasă răgaz să răspundă pentru că mai avea de zis.

– Eu sunt George Pietreanu. Soția – Olimpia Pietreanu. Părinții băiatului care... Am venit cu el și cu fata, i-am adus din București, că noi suntem din provincie, tocmai de la Râmnicu-Vâlcea. Am bătut cale lungă până la dumneavoastră.

Femeia moșăi din cap, consimțind, și îi pofți înăuntru.

– Mulțumim, dar mai zăbovim afară sub vița de vie, dacă nu vă supărați. Să ne mai tragem răsuflarea. E așa frumos aici...

Hai, că nu se supărau. Mama cu fiica intrară în casă după scaune. În timp ce le cărau, George se interesă și de cuscu.

– Dar domnul Breazu unde e?

Vorbeau de lup și lupul la ușă. De după colțul casei își făcu apariția și dumnealui. Spre deosebire de cumătră, pirpirie și bălană, el era înalt, balaoacheș, cu dinții mari, cabalini. George îi strânse și lui mâna vârtos.

– Bine v-am găsit sănătoși!

– Hăăă...

– Eu sunt George Pietreanu. Soția, Olimpia Pietreanu.

– Ahăăă...

– Am venit cu băiatul.

– Îhăîî...

– Cu băiatul, cu Bogdan.

– Nu mai zbiera așa! se răsti Puica la el. Că nu te aude și nu vorbește.

George nu se pierdu cu firea.

– Te rog să repeți.

– Nu mai zbiera așa. Că...

Îmhî!, era surdo-mut. Și ea? îndreptă arătătorul către femeie. Ea parcă scosese un cuvânt mai devreme. Puica nu-l învrednici decât cu o grimasă. Olimpia căzu pe scaun, albă la față, scotoci prin poșetă, scoase tubul cu medicamente.

– Un pahar cu apă!

George se așeză pe taburetul de alături, îi prinse mâna și i-o bătu ușor, o frecă la încheietură...

– Olimpia, fii cuminte, dragă.

– Se deoche, e frumoasă rău! rânji femeia, cu uitătura de farmazoană.

– Hăăă...

– Adu-mi sticla cu apă de la mașină, Bogdane!

– Olimpia, liniștește-te, mamă.

– Mi-e rău.

– Dar calmează-te, calmează-te! îi trecu el brațul pe după spate, ocrotitor.

Bogdan alergă cu sticla. Ea înghiți pastila, se stropi pe frunte și-și rezemă capul pe umărul lui George.

– Așa. Acum o să-ți treacă.

– Se deoache repede! întări gazda.

– E sensibilă, într-adevăr...

– Ahăăă...

– Drumul lung, arșița, oboseala... S-au adunat toate.

– Slabă de înger.

– Hâhă..., ăhă...

– Făceți-l să tacă, pentru Dumnezeu! se rugă Olimpia.

– Îhăi...

– E frumoasă, zice mereu.

– Înțelegem, mulțumim, însă...

– E frumoasă și slabă de înger: se deoache repede. Iar deochiul nu trece decât descântat.

– Dacă vă pricepeți, descântați-o.

– Ahî...

– Nu! se zgudui Olimpia. Am luat medicamente. Mi-ajunge.

– Îi ajunge... Lăsați.

Femeia reintră în casă, aducând un scăunel și pentru bărbatu-său. Ea rămase în picioare, cum obișnuiesc muierile la țară, iar Bogdan cu Puica se așezară pe lepedea din fața ușii prinzându-și mâinile care li se rătăciseră între timp. Așa. Se pregătiseră pentru sfat. Însă ce sfat să țină? Ce mai era de spus? Pietrenii veniseră încoace cu un scop precis, cu ritualul pus la punct. George avea discursul învățat, își dăduse drumul în două rânduri, fusese animat de intenții bune, dar se dusesse pe apa Sâmbetei toată ceremonia. Și se pare că tot aranjamentul, cât îl puseseră la cale ei, copiii. Numai ei? Nicidecum! Ci cu concursul ocult al acestor oameni. Pentru că unele taine ieșeau dintr-o dată în vileag, cum ar fi însăși dragostea lui Bogdan pentru fata asta. Cât de mare, cât de puternică fusese voința părinților ei ca să-l orbească pe băiat nimeni n-ar fi putut aproxima, dar când nu

pătrunzi cu mintea un mister și ți se dezvăluie pe neașteptate niște indicii, o explicație se mijeste. Inima acceptă și deslușiri pe care le refuză rațiunea, ori pe care ea se teme a le confirma. George îi prețului pe cei doi: mai mult decât pe bărbat, pe femeie o bănuia de mașteră. Ochii ei mici, dar cu uitătura scormonitoare, te băgau în răcori. Acum văzu că pe cât era de mărunță, pe atât te domina, impunându-ți s-o tratezi cu deferență, ori să te ferești de ea; în nici un caz să nu ți-o capeți de dușmancă. Bărbatul era probabil sărac de tot cu duhul, dar în femeie sălășluia o forță malefică. Nu se petrecea o poveste cu haz aici, pe care s-o consideri cu ușurință. În același timp nu trebuia nici să te înspăimânți neapărat. Cel mai înțelept era să-ți păstrezi cumpătul, să ții balanța dreaptă. Faptele nu alunecaseră pe tobogan ca să nu le mai poți stăpâni. În definitiv nu fusese nimic pecetluit, slavă Domnului!, abia urma să se pună pe tapet problema, dacă se va mai pune. Până una, alta, lui George nu-i plăcea cum stă proțăpită dinaintea lui femeia asta.

– Nu vrei să-ți aduci și dumneata un scăunel? Toți stăm jos, iar dumneata în picioare. Sau, atunci..., făcu gestul să-i ofere taburetul lui.

– Lasă că îți aduc eu, mamina, se sculă de pe lespede Puica.

Păi!... Fata scoase din casă un scăunel scobit cu trei picioare, ca al lui tat-su. Abia acum se așezară la un sfat cumsecade. Familia Pietreanu, pe taburetele lor mai înalte, bucurându-se de cinstea ce li se cuvine socrilor mari, față în față cu familia Breazu, pe scăunele mai scunde, așa cum li se cuvine ca socri mici, iar la mijloc, pe lespede joasă, docili și emoționați să asculte verdictul, copiii. Era o scenă aranjată s-o tragi în poză, demnă de invidia întregii mahalale. Începuseră deja să se perinde mahalagioaice pe uliță și să arunce ocheade. Și mai ales porniseră a se încura puradeii, unii dând târcoale insistente autoturismului.

– George, e încuiată mașina?

– Este, draga mea. (Nu își amintea.) Ți-ai revenit?

– Da, îmi e mai bine.

– Vezi?... De ce să te superi? Trebuie să le petrecem pe toate.

– Spune ce e de spus acestor oameni și să mergem.

Să spună ce e de spus... Deci nu orice și nu oricum. Ci adevărul crud. Pe șleau. Ușor de pretins... De câte ori nu-și dorește un bărbat în viață să se poată sustrage, ori să i se substituie altcineva, atunci când are de rost cuvinte fără echivoc, ori când e constrâns să ia o hotărâre gravă. Să nu fie el soțul, să nu fie el tatăl. Capul de familie! Ci să zică: nu e datoria mea, descurcați-vă singuri. Da, ar vrea el, cum nu?, să scape din strâmtoare, dar nu scapă... Aici însă, în afară de a se ști răspunzător de soarta alor săi, George se pomenise deodată împovărat și de soarta nefericită a unor străini pe care se simțea îndemnat să-i menajeze. Venise la ei ca la niște egali. Jinduia să găsească niște egali, cu care să se confeseze, să se asocieze. Să se înhame la responsabilitățile încuscrii. Să împartă greul. Asta e încuscrirea... Luase în calcul bineînțeles și o realitate

discrepanță. Atunci ar fi preluat de unul singur pe grumaz jugul. Și nu s-ar fi plâns. Merge și așa. Dar realitatea se releva ca imposibilă.

– Pot vorbi? ceru încuviințarea femeii.

Putea.

– Soțul dumitale nu mă aude și nu mă înțelege...

– Ahăhăh! își dezveli el într-un rânjel larg dinții lați.

– Dar de dumneata sunt convins că ai o intuiție pătrunzătoare. Că ai ghicit ce e în sufletul nostru și nu ne condamnă. Altminteri, ne cerem iertare pentru slăbiciunea noastră.

Ea rămase cu privirea fixă, impenetrabilă.

– Copiii v-au vorbit despre noi?

Femeia catadicsi să moșăie din cap.

– Lucruri rele, urâte de tot... Nu-i așa?

O clătinare și mai energică.

– Mda... Noi nu am aflat de la ei nimic despre dumneavoastră. De aceea am venit: să ne cunoaștem. Și acum ne-am cunoscut. Mai mult... Mai mult n-ar trebui, nu putem să pretindem unii de la ceilalți.

– Hahăhă...

– Eu cu soția nu negăm iubirea acestor copii. Dar nici n-o încurajăm.

– Taci! Taci! izbucni Puica.

George tăcu.

– Înfruntă-l și tu, mamina!

Să-l înfrunte. Dacă ele socoteau că discuția asta este o înfruntare. Femeia se pare că nu judeca totuși ca fiica ei. Sau nu era tot atât de abrașă.

– Ahăhăh...

În rest, nimic.

Fusese, orice s-ar spune, un dialog al surzilor. George se ridică urmat de Olimpia și Bogdan. Înainte de a pleca, se adresă gazdelor cu ultimele cuvinte:

– Nu am venit până aici doar ca să avem de unde ne întoarce. Oh, credeți-ne...

– Hahăhă! gemu bărbatul dureros.

George se apropie de el și îi întinse mâna.

– Rămâneți cu bine!

Apoi, către femeie:

– Dacă întâmplarea asta v-a pricinuit vreo supărare, a fost fără voia noastră și ne cerem încă o dată iertare.

Îi strânse și ei mâna, dori s-o îmbrățișeze apoi, de adio, pe Puica, dar ea îl respinse.

Astfel se sfârși întâlnirea. Ar fi putut, adică, să se sfârșească astfel. Pietrenii se înșirară pe potecă în aceeași ordine ca la sosire și o luară spre porțiță.

– Drum bun! auziră deodată în spate glasul femeii.

Inimile le înghețară și pașii li se muieră. Olimpia se agăță de cureaua bărbatului. Hai, hai, soție! În uliță urcară iute în mașină și porniră ca din pușcă, fără să mai întoarcă privirile.

Până nu scăpară de acolo și nu lăsară orașul departe în urmă, nu le pieri crisparea.

– Ce a fost cu vorbele alea? răbufni într-un târziu Olimpia.

– O urare, ce să fie?

– Urare?... Ne-am fi lipsit bucuroși de ea.

– Ne-am fi lipsit, dar... Înapoi nu i-o mai putem da femeii.

– Ce vrăjitoare!

– Să nu exagerăm.

– Hm, bine ar fi doar dacă am exagera.

Ar fi fost într-adevăr bine.

Ajungând la pădure, George opri ca întâiași dată, fără să-i consulte, în marginea șoselei, pe iarbă.

– E aici un han, am aflat de la un om. Poate găsim ceva de mâncare.

Ei înțeleseră, însă le lipseau cu desăvârșire voința și cheful; ca de altfel și lui. Deși un popas era imperativ; în această dispoziție sufletească și sleială fizică, devenea curată sinucidere continuarea călătoriei, cel puțin din punctul de vedere al șoferului. Se afla după un parcurs istovitor, trecuse printr-o încercare delicată, se pusese lipărul, era de străbătut Bărăganul cu fata morgana licărind și dansând în fața ochilor...

– Nu vreți?...

Pe de altă parte, o tragere de timp și o prelungire a agoniei, presat de grija drumului de întoarcere, însemna acumulare de oboseală și o excitare suplimentară a nervilor periculoasă. Știa și asta: i se întâmpla mai mereu. Când venea la băieți, la București, iar la despărțire Olimpia trăgea de el să mai rămână. Când se duceau la mare, la Eforie Sud și, după ultima noapte, ea mai poftea o baie de nămol, de ce s-o piardă?, că aveau toată ziua dinainte. Când mergeau la Sibiu, la părinții ei și... Oh, acestora nu le putea rezista. La ducere, spre Sibiu, sâmbăta dimineața, era fain, dar a doua zi la prânz socrii întindeau masa, cu felurimi și felurimi de bucate, și băuturi, și poftă de vorbă, și bună dispoziție, și dragoste părintească, și mai stați, se făcea ora trei, unde plecați de acum?, mai stați, o dată ne vedem și noi și vă grăbiți și atunci, aveți timp destul, mai stați o jumătate de ceas, Valea Oltului abia spre seară e frumoasă, iar tu conduci prudent, George, și Olimpia e lângă tine, hai, mai stați... Era obișnuit!

– Ei?...

– Nici un ”ei”. Nu decidem noi. Cum te simți tu...

- Sunt stors, dar trăgându-mă prin ei și mai tare picoteala.
- Atunci să mergem, să fugim de locurile astea. De han și de ciorbă de burtă ne arde nouă acum?
- Cafea mai ai?
- E în sticlă. Am și niște sandvișuri...
- Păi dacă tot am oprit, să servim ceva la botul calului... Cinci minute. Și-i dăm apoi bătaie.

Le era totuna. Coborâră. Olimpia aduse punga cu mâncare din portbagaj, le împărți sandvișurile, începură să le molfăie în picioare. Înghițeau cu noduri, în tăcere, cu privirile rătăcind.

- Nu mi-au dat nici măcar un pahar cu apă, îngână ca într-o reverie Olimpia.

Nu-i dăduseră.

– Am plecat ca bezmeticii de acasă, duminica. La ora asta ne-am fi întors de la Episcopie, de la Sfânta liturghie, și am fi stat ca niște creștini la masă.

- O să mă întrebe Prea Sfințitul de ce-am lipsit.
- Să te văd ce-i spui...
- Am fost în pețit, Prea Sfințite.
- Ha! Vezi să-l minți...

George își primi cafeaua, o bău cât mai petrecură ei prin pădure; se îmbarcă în mașină, nu mai lungiră popasul și plecară, luând în piept vipia amiezii. Mai toropitoare le era vipia din suflete. Le lipsea snaga și să-și comenteze amărăciunea. Dar nici de îngropat în inimi, fără s-o zgândărească, n-o puteau îngropa. Inimile ar fi plesnit. Și, dintre toate, cea mai inflamată era a Olimpiei.

- De ce ți-ai bătut joc de noi, Bogdane?

Urmă o tăcere glacială, dușmănoasă. Năduful mamei scruta o prea adâncă nedumerire și afirma o prea mare decepție, încât nici o explicație n-ar fi fost suficientă, nici o justificare mulțumitoare. Fapta fusese în sine cuprinzătoare și frapantă, că anihila orice tălmăcire, o inhiba. Întrebarea anula răspunsul fiindcă îl conținea. Bogdan își bătuse joc de părinți, era evident; să mai afli acum de ce, n-ar fi adus nici o reparație. Ci, dimpotrivă, o stricăciune poate ireparabilă. Cerând să i se răspundă, mama și-ar fi sporit dezamăgirea, n-ar fi micșorat-o. Mai firesc ar fi fost să-i ceară lui Bogdan să-i explice cum de fusese în stare, cum de avusese cuget să-i supună la acea umilință, să le provoace atâta mâhnire. Dar nu, ci ea:

- De ce, de ce ți-ai bătut joc de noi?

Bogdan o cruță din nou.

- Nu te slăbesc până nu te dai pe față.

Nu se dă.

- De ce ne-ai ascuns adevărul?

Oh!... S-ar fi putut dezvălui asemenea adevăr? Să se gândească singuri puțin. El încercase să-i împiedice să-l vadă, însă...

– Unde ți-e judecata? Cum de ai coborât așa de jos?

Olimpia obosise punând atâtea întrebări pentru că tăcu. Ori socoti zadarnic, fiind încredințată că nu va căpăta revelații. Ori se resemnase...

Cât despre George, îi târa înainte cu mașina prin pârjolul amiezii. Se bucura când întâlnea pasaje în lucru, când nimerea în curbe înapoia camioanelor grele, când se creau coloane, când se apropia și trecea prin localități, căci reducea viteza la limită. Îl claxonau din spate, îl depășeau, nu se tulbura. Nu-și mai adăuga, adică, și această tulburare. Dacă vor, pot să-l depășească și căruțele. El e stăpân pe mașina lui, pe timpul lui. Oricât de încet ar merge, totuși merge, înghite kilometri și la capăt tot va ajunge. Poate mai repede decât dacă s-ar grăbi. Broasca țestoasă întrece iepurele. Garantează Zenon înțeleptul... Tânjea să-l oprească un polițist să-l amendeze pentru viteză redusă... Erau semnalizate sau anunțate radare, descoperirea echipaje de poliție mascate sau polițiști ascunși, care de el nu se legau, ci de alții. Cei care zburau pe lângă el rămâneau în urmă. Nu toți. Dar el nu le semăna nici unora. Se ținea de mersul lui, ascultând litania Olimpiei:

– Să nu-mi dea ei nici un pahar cu apă...

Apoi, cavalcada întrebărilor:

– De ce ne-ai ascuns adevărul, Bogdane? De ce le-ai îndrugat oamenilor ălor minciuni despre noi? Fetei ăleia de ce i-ai împuiat capul cu bazaconii? De ce ți-ai râs de tine însuși?... Ce rațiune are toată povestea asta?

– Iubirea n-are rațiune, mamă dragă, se hotărî într-un sfârșit Bogdan să iasă din muțenie. Iar eu o iubesc pe Puica.

– Iubești o închipuire... Tu nici nu știi cine e Puica ta.

Bogdan zâmbi cu îngăduință pentru candoarea pătimașă a mamei.

– Tu crezi că ea te iubește?

Nestrămutat, confirmă el cu tăcerea.

– Te înșeli. Vrei să-ți dovedesc.

Voia, tăcu el în continuare. Voia pentru liniștea ei. Lui nu-i va clinti cu nici o iotă convingerea. Revoltată de neîncrederea și indiferența băiatului, Olimpia scoase din poșetă scrisoarea și i-o întinse peste umăr. Bogdan o deschise și o citi cu destulă atenție. După care o înapoie. Nu-l bătuse nici o clipă gândul de-a o reține, cum se așteptaseră părinții, ca să nu rămână în mâinile lor ca un document compromițător. De asemenea nu însoți înapoierea scrisorii de nici un comentariu. Cu adevărat nu i se clintise cu nici o iotă crezământul. Olimpia cu George se priviră contrariați. Mai mult de atât ce l-ar dezmetici pe acest băiat?

– Nu găsești nimic de zis, Bogdane?

– Nu văd ce-ar fi de zis.

Îi uluia. Nu-și recunoșteau fiul. Olimpia era consternată: